

El Pop Xop!

GLÒRIA MARIN.

Primera edició abril 2025

Edita Ajuntament de Sant Vicenç de Montalt

© d'aquesta edició Ajuntament de Sant Vicenç de Montalt
© del text i de les il·lustracions Glòria Marín Moro

Disseny i impressió Barcino Solucions Gràfiques, S.L.
Nàpols, 253 i 255 · 08025 Barcelona · Tel. 932 322 705

DL.: B 7763-2025

Els santvicentins i les santvicentines som molt afortunats. Geogràficament estem situats al bell mig del Maresme, gaudim de serveis que són l'admiració i l'enveja –normalment sana– dels pobles veïns, tenim un clima suau i benigne i un paisatge meravellós. Però el més important són justament les persones que, “Xurravins” de soca-rel o d'adopció, han escollit Sant Vicenç de Montalt per viure-hi i per donar a conèixer el fruit del seu saber.

En tenim alguns exemples en el món de les lletres, de les ciències, de les arts... La Glòria Marín Moro n'és un clar exemple. Va néixer a Sabadell, però va aterrar a Sant Vicenç fa una bona pila d'anys. Mestre i escriptora de contes, novel·les i obres de teatre per a infants i joves. Si hagués de definir a la Glòria, diria que és una dona que viu amb alegria. Observadora, imaginativa, creativa i amb una capacitat infinita de deixar-se sorprendre i de sorprendre'ns, com ho va fer amb la seva exposició de pintures naïf que vam poder veure durant el març passat al Casal de Cultura.

I ara, ens toma a sorprendre amb aquest conte que teniu a les mans, “El pop Xop”. La Glòria ha escrit i il·lustrat una història que, tingueu l'edat que tingueu, us captivarà des de la primera pàgina. Alegre, com ella, divertida, futurista i al mateix temps tan tradicional, marinera, salada i molt nostra, així és la narració que ens ha regalat la Glòria per celebrar Sant Jordi.

Un preuat regal que se suma al que ja ens va fer l'any 2005, quan també va escriure i il·lustrar “La cloïssa Lluïsa”, el que seria el 5è volum d'aquesta col·lecció de contes infantils que, any rere any, edita l'Ajuntament perquè els nens i nenes de les escoles del poble rebin un llibre en un dels dies més emblemàtics de l'any a Sant Vicenç i arreu de Catalunya.

De ben segur que aquest conte servirà perquè les noves generacions coneguin una mica més el nostre poble i per retre un merescut homenatge a la Glòria Marín, a qui mai podrem agrair prou la seva predisposició a compartir la seva creativitat i el seu art per encadenar paraules amb tots nosaltres.

Que tingueu una bona lectura!

Javier Sandoval Carrillo
Alcalde de Sant Vicenç de Montalt

A la platja de la vila de Sant Vicenç de Montalt, hi vivia el Pop Xop, el pop més entremaliat del Maresme.

Es passava tot el dia pensant i fent bromes de mal gust als seus companys de mar.

Quan els crancs dormien, els lligava les potes amb algues, espantava els peixos disfressant-se amb tot el que trobava al fons del mar, canviava de color, agafava plàstics, xarxes abandonades de pescador i cridava que era un monstre ferotge espantant petits i grans.

Quan les cloïsses feien classe d'acrobàcia, ell s'amagava i n'arreglegava dues o tres i les feia servir de castanyoles, deixant-les estabornides.

Li havien cridat l'atenció un munt de vegades, però ell continuava fent de les seves, no tenia aturador. Un bon dia se li va ocórrer tancar tota una banda de seitons dins d'una àmfora antiga i se'n va oblidar. L'exèrcit de calamars feia la ronda de vigilància, quan van sentir els crits dels seitons i els van alliberar. La comissió de Llobarros i sardines va convocar una reunió d'urgència.

El Besuc, el president del mar, va fer cridar el Pop Xop.

Era el primer cop que el Pop Xop es trobava davant del Besuc i la seva presència noble i seriosa amb la corona d'algues i corall el va espantar de veritat.

-Costa mantenir l'equilibri entre tots, però s'ha acabat haver d'aguantar les teves brometes! -va dictaminar deixant anar bombolles majestuoses.

-Repeteixo, s'ha acabat i si no creus seràs desterrat!

El Pop Xop va marxar amb els tentacles arronsats.

A partir d'aquella reunió, el Pop Xop va començar a passar els dies a les roques dibuixant núvols, rellegint contes que se sabia de memòria i escoltant converses dels humans.

S'acostava la diada de Sant Jordi i hi havia força moviment, per la platja i pel passeig del Marqués de Casa Riera.

Havia representat la llegenda de Sant Jordi en el fons del mar. Havia disfressat el cavallet de mar de Sant Jordi, havia tancat a la cova de corall la princesa sardina, i ell havia fet de drac de les profunditats. Un corall va ser la rosa i va repartir llibres per a tots.

El Pop Xop estava somiant amb la representació de la diada de Sant Jordi que havia aconseguit fer, quan de sobte un soroll estrepitos, CRACK! BOOM!, va sacsejar la platja.

Espantat i esglaïat, el Pop Xop es va enganxar a la roca tremolant quan el soroll de metall i ferro es va aturar deixant la platja en silenci. Només se sentia la dansa de les ones.

Va treure el cap d'entre les roques i va veure una gran galleda metàl·lica esclafada a la sorra. Va agafar els binocles que tenia guardats i va ser testimoni de com la gran galleda desplegava una rampa, NYIC, NYIC, SKREEEEK, CLANG!, i en sortia un humà de metall deixant anar tota classe de grinyols CLANK -CLONK! Bzzt!

BEEP...BEEP...BZZT!

El Pop Xop es va submergir de cop i va tornar a sortir per veure si era veritat el que havia vist. Ho era. Aquella mena d'home de metall trontollava, no tenia prou equilibri, però s'anava acostant al mar.

El Robot va mirar sorprès com les seves potes deixaven empremtes a la sorra humida. Els seus sensors anaven detectant la salinitat de l'aire, XUK, XUK.

Xuclava sal i aigua, aigua i sal. El Robot va estirar el braç i del seu canell en va sortir una càmera d'alta resolució que va començar a gravar el paisatge marítim i el so del mar.

-Sensors de salinitat pH de contaminació per avaluar: BIP-BIP-BIP.

El Pop l'observava amb atenció, quan de sobte va sentir la seva veu. No hi havia dubte que es tractava d'un home de metall, savi i inofensiu.

Mentre el robot es trobava articulant un dels sensors del seu genoll, el pop se li va llençar al damunt i se li va enganxar a l'esquena.

El Robot no es va espantar.

El Pop va estendre els seus vuit tentacles per tot el cos. I el robot no es va immutar.

-Ei, humà de metall!!! Què fas aquí?

El Pop se li va enganxar al cap.

-Visió nul·la: PIC-PIC-PIC -va cridar el Robot.

-Ep, soc el Pop Xop. Què fas a la meua platja?

-La nau ha perdut les coordenades, analitzo l'entorn.

El Pop es va desenganxar del Robot i li va demanar que el seguís fins a les roques.

-Ei, vine, que ets sord?

-No tinc orelles, així que no puc ser sord.

El Robot va anar fins a les roques.

-Espera que em remullo -li digué, i tot seguit s'afanyà a sortir -la teva galleda ha caigut a la platja del poble de Sant Vicenç de Montalt.

-No veig cap poble. Només veig aigua "mar" -rectificà.

-Perquè no t'has girat! -va riure.

Davant la sorpresa del Pop, el Robot va girar el cap 360 graus.

-Què fas?

-Cercar el poble de què em parles.

-Uala! -crià eufòric el Pop -Com ho has fet?

-Així! -el Robot va començar a fer girar el cap tants cops que al final va caure a terra, i es va aixecar d'un bot.

-Ets un home de metall fantàstic! Quan els ho expliqui als meus amics, no s'ho creuran! T'has fet mal?

-No soc un home de metall, soc un Robot. Soc una màquina de gran capacitat, que pot interactuar amb qualsevol ésser viu.

-Un Robot? -es va estranyar encuriolit- Ets savi i no saps caminar?

-Perquè la sorra és una superfície tova i irregular. El pes del meu cos m'enfonsa. El desequilibri és causa de la falta de suport estable.

-Caram, sí que saps parlar...

-I tu què fas aquí? Ets un animal marí. PLIC-PLIC -PLIC ets conegut per la teva capacitat d'adaptar-te, tens un cos tou, vuit tentacles i una gran intel·ligència i habilitat...

-Aix, atura't que em posaré vermell.

-Tens l'habilitat de poder canviar de color.

-Sí que saps coses...

-Què hi fas aquí sol? -li va preguntar el Robot.

-Estic pensant com celebrar la diada de Sant Jordi-va mentir.

-Sant Jordi, BLIK, BLIK, BLIK: Sant Jordi, festa tradicional de Catalunya que es celebra el 23 d'abril, es regalen llibres i roses. Celebració que promou la cultura i la solidaritat.

El Pop Xop va tancar els ulls.

-Ja... M'agradaria tant viure-la.

-Quan la celebri la viuràs, no?

El Pop Xop no es va poder aguantar i li va explicar al Robot que gairebé no tenia amics, que el Besuc president l'havia amenaçat de desterrar-lo i el motiu.

Després d'escoltar una bona estona, el Robot li va dir:

-Les bromes porten conseqüències i, pel que m'has explicat, les teves són força pesades. Recorda, les bromes són divertides si no molesten -li va aclarir.

-Ja me n'he adonat.

-Per què ho feies? Volies cridar l'atenció?

-M'avorria... els contes de la cova de les lletres ja me'ls sé de memòria.

-Has pensat en alguna cosa per intentar recuperar la seva confiança?

-M'agradaria que tinguessin una gran festa de Sant Jordi... no em deixaran.

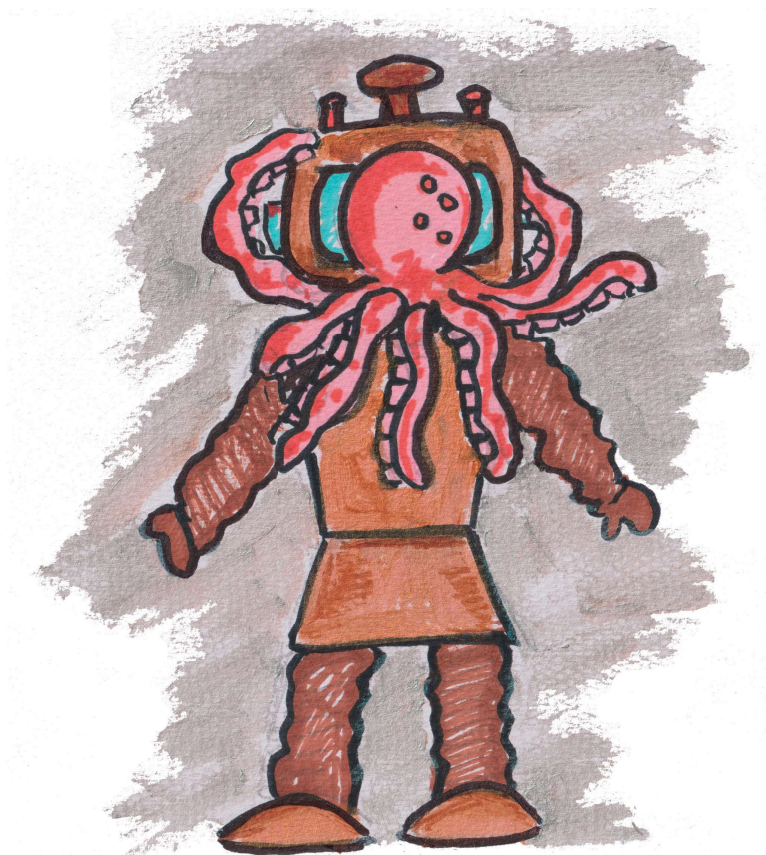
-A veure, podria explorar al fons del mar, investigar una mica.

-Ho faries?

Sense contestar la pregunta que li havia fet, el Robot va desplegar un braç llarguíssim i el va submergir fins el fons del mar.

CHOK, CHOK, CHOK, BIZZZZ, BIZZZZ CHOF! NYIIIIII.

El Pop observava amb atenció tots i cada un dels moviments que feia el Robot sense moure's, quiet com una estàtua.

De cop, va ser com si el món s'hagués aturat.

El silenci es va estendre com una boira durant una bona estona.

Les gavines, els corbs marins, els xurravins, les aus, que acostumaven a passar i saludar el Pop, estaven pendents del que feia el Robot.

Després d'una bona estona, es van sentir de nou els GARRENYECS,

GARRRANYOCS, PLIF, FLOP, XUUUUUUT!

Quan el braç mecànic es va anar col·locant a lloc, el Pop Xop no es va poder aguantar més i se li va llançar al damunt.

-Què? Com estan? Com els has vist?

-Correcte.

-Correcte? -va preguntar- Només correcte?

-Crec que podries organitzar una activitat amistosa i divertida per poder tornar a passar temps amb els teus.

-Això ho sé, però...

-Però res!

El Robot va fer la volta i es va encaminar cap a la nau.

-No marxis! Què fas?

El Robot va entrar a la nau i en va sortir amb una gran bombolla.

El Pop, que estava donant cops de pota a l'aire, enfadat i rondinant, no va sentir el que li deia el Robot.

-Xop! Vine! -va repetir- Pop, vine!!! Que vinguis!

Dos xurravins van anar a aturar el Pop.

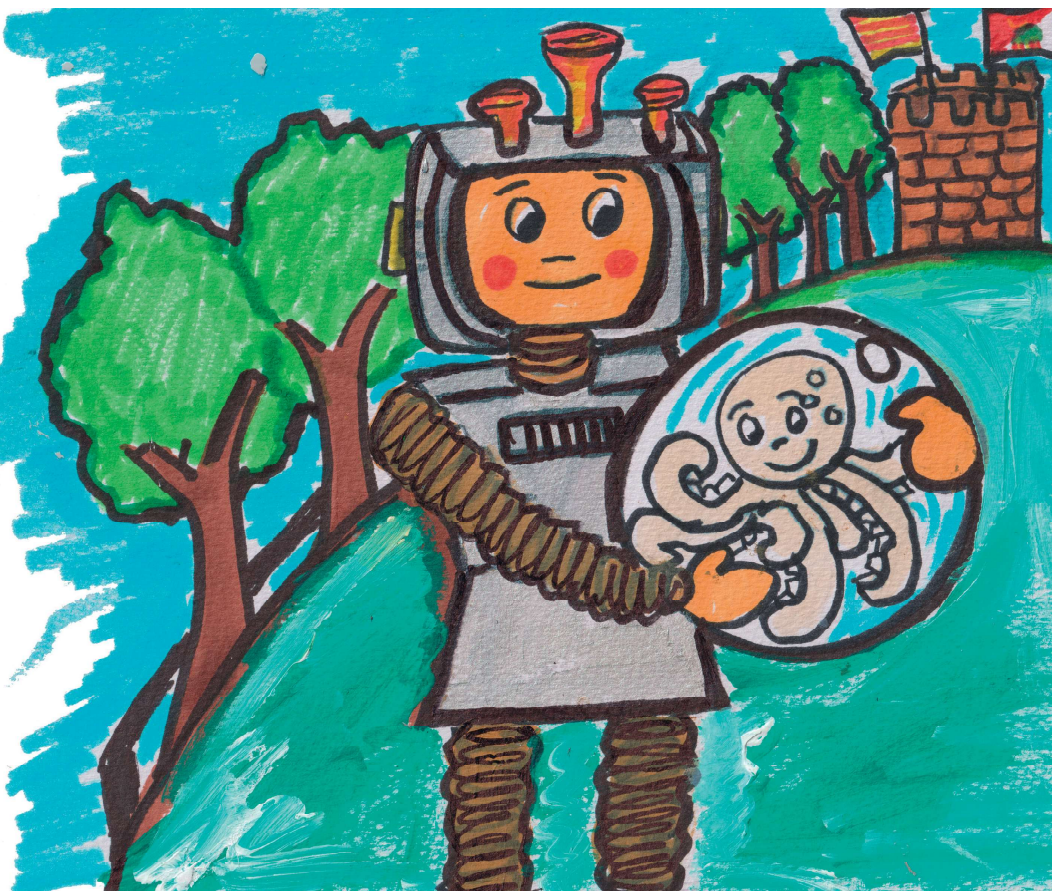
-Què feu? -va dir enfurismat.

-El Robot t'espera.

Arrossegant-se a gran velocitat va anar fins on es trobava el Pop.

-Has de controlar aquest geni, Pop! -va obrir la gran bombolla i el va fer entrar a dins sense dir-li res.

El Pop Xop va entrar content com un ginjol. Estava convençut que se n'anava amb el Robot a veure món, a veure l'espai, a veure... tant li feia, s'acomiadava amb els vuit tentacles. Esperava entrar per veure la nau quan el Robot va travessar el passeig, la via del tren, i va enfilem-se per la carretera que pujava al poble.

-Atura't! Mira! Aquella torre! Aquell parc és dels Germans Gabrielistes , atura't!
 -Calla d'una vegada, anem a fer una missió important!
 Van passar pel Centre Cívic El Gorg i van entrar a la Biblioteca la Muntala.
 Quan les portes es van obrir el Pop Xop es va quedar bocabadat davant de tanta quantitat de llibres.
 El Robot va obrir la bombolla i el Pop, al·lucinat de tanta bellesa, va començar a acaronar les prestatgeries amb els seus tentacles.
 -Això és el paradís... -va dir amb veu pausada – em vull quedar aquí.
 -No pots. Ets un pop i els teus t'esperen a mar. El que sí que pots fer és recollir un bon carregament de llibres.
 -Ho dius de veritat? -va dir obrint els ulls com dos neumàtics gegants.
 -I com els baixarem?
 -Tu recull i afanya't a entrar a la bombolla. Els pops respireu per la pell, si la pell s'asseca estaràs en perill.
 El Pop va recollir un centenar de contes i llibres.
 -Què et sembla? -li va preguntar al Robot.
 -Em sembla que la bibliotecària, l'Antònia, estarà molt contenta.
 Van carregar tres carretons de llibres.
 -Podries donar les gràcies – el va provocar el Pop.
 -És veritat -va dir, i va deixar anar tinta en un racó de la paret del petit pati i va signar.
 -Ben fet! Va, anem!
 Va entrar a la bombolla humida i un cop fora, va aparèixer la nau, la gran galleda de metall, on va carregar tots els llibres.
 En una bufada van baixar a mar.
 Estava tan emocionat que es va embolicar amb els tentacles i va caure de cap a la sorra.
 -Ha sigut genial! He anat amb la teva nau! He entrat a la Biblioteca! -cridava mentre s'eixugava la sorra.
 Dos dies va necessitar el Pop Xop per guarnir el fons marí per la diada de Sant Jordi. Amb l'ajut del Robot van omplir la platja de petites roses vermelles.
 El Robot es va acomiadar: **Bona diada de Sant Jordi!**

Glòria Marin Moro va néixer a Sabadell l'any 1959 - fa una bona colla d'anys, com ella mateixa diu amb humor.

Quan visita escoles i instituts on els seus llibres són llegits, la pregunta que més sovint li fan és: *Quan eres petita, volies ser escriptora?* I la seva resposta és un no rotund. De petita, no s'hauria imaginat mai dedicant-se a escriure. Tenia dificultats amb la lectura en veu alta —les lletres semblaven ballar amunt i avall— i amb els números, que li feien un autèntic “xa-xa-xa” davant dels ulls. Molts anys després, ja treballant com a mestra a l'Escola d'Educació Especial Xaloc, va descobrir gràcies a una companya logopeda que era dislèxica.

Tot i aquestes dificultats inicials, la Glòria sempre havia tingut una gran imaginació i una capacitat especial per escoltar tot el que passava al seu voltant. Des de l'any 1991 escriu novel·les i obres de teatre per a infants i joves. Ha rebut diversos reconeixements al llarg de la seva trajectòria: va guanyar el Premi Montserrat Roig amb *Un matí pelut!*, va ser finalista del Premi Ciutat d'Olot de novel·la juvenil l'any 2003 amb *Vaig conèixer en Dakhl!*, i va obtenir el Premi Vila de Vallirana a la millor obra de teatre en català el 2007 amb *Enrenou a l'ambulatori!*

